

Rüzgar Eken Fırtına Biçer

– YBey38 · 08 Ekim 2012

“Girdiğim her eve, yalnızca hastanın yararı için gireceğim.

Bilerek yapılan yanlışlıklardan, haksız kazançlardan kaçınacağım.”

Hipokrat

Mevsim kış... Dün sabahtan beri ara vermeden yoğun bir şekilde yağan kar, her yeri bembeyaz bir örtü gibi kapladı. Kar öylesine şiddetli yağmıştı ki; bir anda kasabanın tüm yolları kapandı. Kasaba, ilk bakışta sanki terk edilmiş gibi bir izlenim veriyordu. İnsanlar, artık mecbur kalmadıkça evlerinden dışarı çıkmıyorlardı. Adeta yaşam durmuş gibiydi.

Oysa şartlar ne olursa olsun yaşam devam etmeliydi. Tabii ki, ölüm de. Öyle de oldu.. Havada kar ve tipi devam ederken; kasaba hastanesi, emektar Mümtaz Bey’in ani ölümü üzerine bir anda doktorsuz kaldı.

Kaymakam Rüştü Bey, hiç zaman kaybetmeden, beklenmeyen bu ani ölüm olayını; vilayete rapor etti ve acil olarak doktor gönderilmesi talebini de, “önemli not” ibaresiyle rapora ilişti.

Fakat günler geçiyor, ne bir haber ne de doktor gelmiyordu.

Bir ay kadar sonra kış tüm şiddetiyle devam ediyordu, vilayete olan yazışma ve görüşmeler de. Olumlu bir gelişme hala yok. Alınan yanıtlarsa hep birbirinin benzeri tarzda oluyordu:

“Konuya gereken hassasiyetin gösterildiği, biraz daha sabırlı olunması gerekliliği...”

Kaymakam Bey, doğrusu vilayettekilerin; onların içinde buldukları şartları tam olarak anladıklarından emin değildi. Fakat onun da elinden gelen fazla bir şey yoktu ki. Uzaktan laf söylemek ise daha kolaydı.

Peki, insanların gözlerinin içine bakarak nasıl söylenebilirdi ki:

“-- Biraz daha sabırlı olun! Ya da,

“-- Şimdi hastalanmayın, doktoru bekleyin! Diye.

Böyle anlarda; Mümtaz Bey’in arkadaşlığını özleyiyor, fedakâr bir doktor oluşunu hatırlıyor ve değerini de daha iyi anlıyordu. Elinde olmadan:

“Şimdi ölmenin sırası mıydı?” Diye düşündü.

Hemen ardından da, bu düşüncesinden dolayı kendini ayıpladı. Belki de kader, onları sınamak için böyle bir oyun oynamıştı. Farkında olmadan iç geçirdi.

Umutların tükendiği bir anda, bir hafta sonu beklenen haber kasabaya ulaştı. Aylardan sonra sonunda doktor geliyordu.

Kasabanın yeni doktoru olan Ziya Bey, oldukça genç denebilecek bir yaşta idi. Fakat düz, siyah saçlarına tezat şekilde şakaklarına düşen aklar, onu gerçek yaşının üzerinde gösteriyor, olgun bir insan havası yaratıyordu. Yuvarlak çerçeveli, numaralı gözlükleri ise, bu izlenimi daha da pekiştiriyordu. Beyaz doktor önlüğünün içindeki vücudu ise, sağlam ve dinçti.

Yorucu bir günün sonunda; hastanedeki odasında oturmuş dinleniyor, bir yandan da kasaba geçirdiği ayların muhasebesini yapıyordu.

İlk günleri hayli güç geçmişti. Bir süre hastanede kaldıktan sonra; yakın bir semtte genişçe bir evi kiralamış, dayayıp döşemişti. Ardından karısı da yanına gelince yalnızlıktan kurtulmuş ve keyfi de yerine gelmişti. Her ne kadar biricik kızlarının yanlarında olmamasına üzülmüyor olsalar da, sık sık şehre gidip görmeleri mümkündü. Bu da onları birazcık teselli ediyordu.

Kızları Zehra'nın iyi bir eğitim alması pahasına ondan uzak kalmaya gönülleri razı oluyordu. Zehra, orta ikinci sınıfa geçmişti ve çok başarılı bir öğrenciydi. Babaannesinin yanında kalıyordu. Yaşlı kadın torununun bir dediğini iki etmiyordu.

Doktor:

“Buraya gelmekle ne iyi etmişim.” Diye düşündü.

Artık kasabaya iyice alışmıştı. Üstelik buradaki kazancı, şehirde elde ettiklerinden daha fazlaydı. Zaten önemli olan da bu değil miydi? Onun temel ilkesi; çok, daha çok kazanmaktı. Eğer; bir menfaati olmazsa, parmağını bile oynatmazdı. Geçmişte gelmeyi pek fazla arzu etmediği bu kasaba, şimdi hayatının dönüm noktası olmuştu.

Ayağa kalktı; beyaz önlüğünü çıkarıp askıya astıktan sonra, paltosunu aldı ve sırtına geçirdi. Kapıyı açıp koridora geçti. Sağdaki pansuman odasına yöneldi.

Pansuman odasında Sevim hemşire, bir hastaya iğne yapmaya hazırlanıyordu. Ziya Bey:

-- Sevim hanım, ben çıkıyorum. Dedi.

Sevim hemşire, elinde enjektör hastaya doğru ilerlerken doktora cevap verdi:

-- Ben de az sonra çıkarım. Size iyi akşamlar, Doktor Bey!

-- O halde yarın görüşmek üzere... İyi akşamlar!

Doktor, dış kapının ağır kanatlarından birini çekerek açtı. Açar açmaz da soğuk rüzgârla birlikte karlar içeriye dolmuştu. Ziya Bey'in kasaba da geçirdiği ikinci kıştıydı.

“Kardan ve soğuktan nefret ediyorum!” Diye geçirdi içinden.

Paltosunun yakasını kaldırdı, evine doğru yürümeye başladı. Hava da artık kararmaya yüz tutmuştu.

Ziya Bey, akşam yemeğinden sonra salona geçti. Şehirden getirttiği geniş ve rahat koltuğuna yerleşti. Odanın ortasındaki sobada yanan kömürler kor halini almış, tatlı bir sıcaklık her yanı kaplamıştı. Keyifle çayını yudumlarırken, bir yandan da elindeki kalın kitabın sayfalarına göz gezdiriyordu.

Biraz sonra genç ve güzel karısı Leyla da yanına geldi. Çayını alıp karşısındaki koltuğa oturdu. O, kocasının aksine buralara pek fazla ısınmamıştı. Bir an önce şehre dönmek için can atıyordu. Elinde

olmadan; şehrin kalabalık, parlıtlı caddelerini, alışveriş merkezlerini, gece ve gündüz gezmelerini hep özlüyordu. Son moda pahalı elbiselerini giyinip süslenerek, arkadaşlarına hava attığı günler daha dün gibiydi. Hafızasından gitmiyordu

Onlar, kendi dünyalarına dalmış bir halde böyle otururlarken, birden evin kapısına vuruldu.

Ardından hızlı hızlı birkaç kez daha... Anlaşılan davetsiz misafirin acelesi vardı.

Ziya Bey, telaşla yerinden kalktı, hole geçti. Kapıya gelince meraklı ve sert bir sesle:

-- Kim O? Diye seslendi.

Ses tonundan endişeli ve üzüntülü olduğu anlaşılan bir erkek sesi cevap verdi:

-- Yabancı değil! Kahveci Dursun!

Ziya Bey, onu tanıyordu. Kapıyı açtı. Dursun, hole girerken; soğuktan üşüyen ellerini ovuşturuyordu.

Doktor:

-- Gel bakalım, Dursun efendi. İçeri geç...

-- Sağ olun Doktor Bey! Kusura kalmayın, geç saatte sizi de rahatsız ettim...

-- Sorun değil, canım. Önemli bir şey olmasa, bu havada buraya kadar zaten gelmezdim. Derdin ne, sen onu söyle!

Dursun'un suratı, acıklı bir hal aldı:

-- Anam çok hasta! Ne yapacağımızı bilemedik... Görseniz, ateşler içinde yanıyor!

Doktor, biraz kayıtsız bir ses tonuyla:

-- Canım, üşütmüştür! Bu kadar telaşlanmanıza gerek yoktu.

-- Sen, yine de bir baksan... Allah rızası için! Olur mu?

-- Sen aklını mı oynattın? Böyle bir havada, nasıl dışarı çıkarım? Diyerek, Dursun'u kınayan Ziya Bey, sözlerine devam etti:

-- Yarın hastaneye getir, orada bakarım. Ateş düşürücü bir ilaç vereyim, onu içir. Hiçbir şeyi kalmaz.

Kahveci Dursun, çaresizlik içinde ısrar ediyordu:

-- Haklısın da! Sen yine de bir bakıversen. Hem, ücreti neyse vereyim...

Ziya Bey, para lafını duyunca; hemen tutumunu değiştirdi.

-- Madem bu kadar ısrar ediyorsun... Senin dediğin olsun! Bekle de, çantamı alayım...

Birkaç dakika sonra Dursun önde; üzerine kalın paltosunu geçirip, yün atkısını boynuna dolamış olan Doktor Bey arkada, yola koyulmuşlardı bile.

Caddeye çıktıklarında doktor, verdiği karardan dolayı çoktan pişman olmuştu. Kar, daha da şiddetli yağmaya başlamıştı. Üstelik havada çok soğuktu. Rüzgâr, iri kar tanelerini yüzüne vurdukça soğuk havanın tesirini adeta kan damarlarında hissediyordu. Kalın ve sert kar tabakası üzerinde yürümekte de oldukça acemiydi.

"Keşke evden hiç çıkmasaydım!" diye düşünmeden edemedi. Ayrıca alacağı paranın çektiği eziyetlere değip değmeyeceği de şüpheliydi.

Uzaklardan bir yerlerden gelen kurt ulumaları; böyle bir havada dışarıda olmanın akıllıca bir fikir olmadığını doktora anlatmaya çalışıyor ve düşüncelerini de onaylıyor gibiydi.

Böylece on beş dakikalık zorlu bir yürüyüşten sonra, eve vardılar. Onları Dursun'un karısı karşıladı ve kocasıyla, doktorun paltolarını alarak askıya astı. İçeriye buyur etti.

Doktor, hastanın bulunduğu odaya geçtiğinde, yaşlı kadın, kendinden geçmiş bir halde yatıyordu. Gelenleri fark edecek bir durumda değildi. Dursun, annesine usulca seslenerek uyandırdı.

Yaşlı kadın biraz kendine gelince; oğlunun da yardımıyla, yatağında hafifçe doğruldu.

Bunun üzerine Doktor, biraz yüksek bir sesle:

-- Geçmiş olsun, Teyze! Şikâyetin ne? Diye sordu.

Hastanın konuşmaya dahi mecali kalmamıştı. Güçlülkle cevap verebildi:

-- Yanıyorum, Doktor Bey, oğlum! İki gündür ateşlerde yanıyorum!

Doktor, hastanın sırtını ve göğsünü dinledikten sonra, nabzını da kontrol etti. Kesin teşhisi koymak için, birkaç tetkik daha yaptı. Muayeneden sonra; iğne yapmak için enjektörünü hazırlarken, hastaya ve yakınlarına korkulacak önemli bir şey olmadığını anlatıyor ve moral vermeye çalışıyordu. İğneyi yaptıktan sonra; aletlerini çantasına yerleştirdi ve gitmek için hazırlandı.

Odanın kapısından çıkarken; anasına çok düşkün olan Dursun, onu bir hayli memnun edecek miktarda parayı uzattı. Ziya Bey, doğrusu bu kadarını beklemiyordu. Hiç itiraz etmeden parayı aldı ve kaşla göz arasında cebine attı.

Parayı cebine atınca keyfi de yerine gelen doktor, hastayı kontrol etmek için yarın da uğrayacağını söylemeden edemedi:

-- Dursun Efendi, sen merak etme! Ben, yarın bir ara uğrarım... Gereken neyse yaparım... Birkaç gün sonra bir şeyciği kalmaz. Emin ol!

Doktorun bu sözleri üzerine Dursun'un yüzü güldü:

-- Sağ olasın, Doktor Bey! Allah senden razı olsun!

Ziya Bey de gülümseyerek:

-- Önemli değil canım, görevimiz. Hani, gece gündüz her zaman da göreve hazırız, gördüğün gibi. Sen hiç çekinme, ne zaman gerekirse bir haber ver, ben hemen gelirim. Haydi, şimdilik geçmiş olsun! Dedi ve evin dış kapısına doğru yürüdü. Dursun ile karısı da, onun peşi sıra geliyorlardı.

Doktor, onlara fırsat vermeden; askıdaki paltosunu aldı ve üzerine geçirdi. Ardından da botlarını giydi ve çıkmak için kapıya yöneldi.

Dursun ise, kardan sırlıklam olmuş olan, ağır ve kaba görünümlü botlarını giymeye çalışırken, bir yandan da; kendi kendine söylenir gibi:

-- Doktor Bey, bekle! Ben de seninle geliyorum.. Diyordu.

Oysa doktor hiç de beklemeye niyetli görünmüyordu; hatta dönüp bakmadı bile, sadece anlayışlı bir insan edasıyla:

-- Yok, canım, hiç gereği yok! İki adımlık yer, ben yalnız da dönerim. Sen annenin yanından ayrılma... Derken, çoktan evden dışarıya çıkmıştı.

Artık o, çocuklar gibi şendi ve kar, tipi de vız gelirdi. Nede olsa gece mesaisi epeyce kazançlı geçmişti. Cebine özenle yerleştirdiği paralar, adeta onun kalbini de ısıtıyordu. Yüzünde beliren mutlu tebessüm yol boyunca ona eşlik etti.

Nihayet kış mevsimi sona erdi... Kasabanın yüksek tepelerindeki karlar da eriyince, kıştan geriye hiçbir iz kalmadı. Her yanı, ilkbaharın insanın içine huzur veren yemyeşil bitki örtüsü kapladı. Baharla birlikte kasaba eski canlı, hareketli günlerine yeniden kavuştu.

Ziya Bey, kış boyunca yaptığı hasta ziyaretleri ve özel muayenelerden elde ettiği ekstra kazançlarla, sahip olduğu küçük servetini biraz daha artırdı. Geçen aylar sonunda, kasabaya da iyiden iyiye alıştı. Kimin zengin, kimin fakir olduğunu da artık çok iyi biliyordu. Zengin hastalardan, belli yöntemlerle kolayca para koparabiliyordu. Bu konuda oldukça başarılı olduğu da söylenebilirdi. Zaten çok fazla çaba harcamasına da, gerek kalmıyordu. Yakalandıkları hastalıklardan bir an önce kurtulmaya çalışan hastalarla, yakınları parayı pulu önemseyecek durumda değillerdi. Bu durum, onun işini bir hayli kolaylaştırıyordu.

Doktor, öğleden sonra hastanedeki özel odasında dinleniyordu. Hastane, bu gün fazla yoğun değildi. Üstelik onun işine yarayacak nitelikte bir hasta da yoktu. Masasının üst çekmecesini açtı, sigara paketinden bir tane çekip, yaktı. Anlaşılan her zaman olduğu gibi bu gün de, günlük bir sigara içme alışkanlığını devam ettirme niyetindeydi.

Sigarası bitmek üzereydi ki, Sevim Hemşire, odanın açık kapısı önünde belirdi.

Sevim Hemşire:

-- Ziya Bey, hasta geldi. Dedi.

Doktor, fazla önemsemeyerek:

-- Muayene için hazırlansın.. Ben, birazdan gelirim, diye cevap verdi.

Ziya Bey, muayene odasına geçerken, koridorda hasta yakınlarıyla karşılaştı. Altmışında gözükten yaşlı bir adam ve oldukça genç bir kadın. Bu insanlarla daha önce de görüştüğü için, onları hemen tanıdı. Yaşlı adam, sanki destek almak istermiş gibi, koridorun duvarına sırtını dayamıştı. Kederli bir ruh hali içinde olduğu, çehresinden kolayca anlaşılıyordu. Genç kadının da, ondan pek farkı yoktu.

Ziya Bey, onları gördüğüne sevinmiş gibiydi. Hemen yanlarına gitti. Yaşlı adamın omzundan tutarken, çehresinde sahte bir gülümseme belirdi:

-- Cemil Efendi, bu ne hal böyle? Az daha tanıyamıyordum seni.

Kasabanın zenginlerinden olan Cemil Efendi, üzgün bir tavırla doktora baktı. Üzüntüsü sesinin tonuna da yansiyordu:

-- Haklısın, Doktor Bey! Lakin Hüseyin'in durumuna çok üzülüyorum. Zaten elimizden başka bir şey de gelmiyor. İnsanın tek erkek evladı acı çekerken, kendi nasıl mutlu olabilir ki?

Ziya Bey, olgun bir insan tavrıyla:

-- İyi de, sizin üzülmenizin ona hiçbir faydası olmaz ki. Aksine durumu daha da kötüye gider.

-- Doğru söylüyorsun ama elimizde değil. Keşke, yapabileceğimiz bir şeyler olsa.

Doktor, eliyle odasını işaret ederken:

-- Neyse, siz burada beklemeyin, odaya geçin. Ben, Hüseyin'in son durumuna bir bakayım. Ondan

sonra, ne yapabileceğimizi konuşuruz. Dedi.

Onlar, odaya geçerlerken, doktor da muayene odasına doğru yürüdü.

Ziya Bey, odaya girince Sevim hemşire oturduğu sandalyeden kalktı ve doktoru karşıladı. Hüseyin ise, sağ ayağı ileriye doğru uzanmış bir halde sedyede oturuyordu. Odada karamsar bir hava hâkimdi. Doktor, sanki karamsar havayı dağıtmak istemiş gibi, samimi bir ses tonuyla Hüseyin'e:

-- Merhaba, Hüseyin! Nasıl oldun, bakayım?

Hüseyin, keyifsiz ve bitkin gözükiyordu. Doktorun davranışı karşısında, gülümsemeye çalıştı ama fazla başarılı olamadı. Sadece:

-- Maalesef, pekiyi olduğum söylenemez, Doktor Bey! Gerçi, siz daha iyi bilirsiniz de.

Böyle konuşurlarken; Doktor, hastayı muayeneye başlamıştı bile..

Hüseyin, aylar önce başına gelen bir kaza sonucunda, sağ ayağından yaralanmıştı. Ayağı iyileşmiş fakat işaret parmağındaki yara bir türlü geçmemişti. Yapılan tüm tedavilere rağmen, parmağının kangren olmasının önüne geçilemedi.

Doktor, muayeneden sonra, gayet soğukkanlı bir şekilde:

-- Hüseyin, seninle açık konuşacağım! Durumunu az çok sen de biliyorsun. Çocuk değilsin. Öyle değil mi?

Hüseyin, hafifçe başını sallarken, doktor sözlerine devam etti:

-- Üzgünüm ama acilen parmağını kesip almamız gerekiyor. Daha fazla bekleyemeyiz.

Hüseyin, fazla şaşırmamıştı, doktorun dediği gibi, başına gelecekleri az çok biliyordu.

-- Yapmanız gereken neyse, yapın! Ben hazırım! Dedi.

Doktor, hemşireye döndü:

-- Sevim Hanım, gerekenleri yapın, parmağı alacağız. Hazır olunca, bana haber verirsiniz... Dedi ve çıktı.

Hüseyin'in babası ve genç karısı, merak içinde doktoru bekliyorlardı. Doktor odaya girince merakları daha da arttı. Yaşlı adam, merakını daha fazla yenedi.

-- Doktor Bey, Hüseyin'in durumu nasıl, düzelecek mi? Dedi.

Doktor:

-- Cemil Efendi, üzgünüm! Hüseyin'in parmağını almak zorundayım. Başka çaremiz kalmadı, tamamen kangren olmuş vaziyette. Dedikten sonra, onların cevabını beklemedi:

-- Ayrıca bilmeniz gerekir ki; parmağı almakla da iş bitmiyor. Hastalık daha da ilerleyebilir. Kendinizi, daha da kötüsü için hazırlamalısınız.

Cemil Efendi:

-- Doktor Bey oğlum, ne demek istiyorsun? Söylediklerinden bir şey anlayamadım.

Ziya Bey:

-- Şunu demek istiyorum. Ayağını kesmek zorunda kalabiliriz. Dedi. Sonra da kendi kendine konuşur gibi:

-- Fakat belki de...

O sırada Sevim Hemşire odaya girince, doktorun sözleri yarım kaldı. Hemşire:

-- Doktor Bey, biz hazırız. Dedi.

Ziya Bey, hastanın parmağını kesip aldıktan sonra, onları daha büyük çaplı bir operasyon için ikna etti. Ve operasyon için talep ettiği parada da anlaştlar. Fakat hastanın iyileşmesi konusunda kesin bir garanti vermedi. İşi biraz da şansa bırakıyordu. Ameliyat için üç gün sonrasına, yani cumartesi için randevu verdi. Böylece hafta sonunu sadece bu iş için ayırdı.

Ameliyattan sonra doktor, hasta ve yakınlarıyla görüştüğünde, operasyonun başarılı olduğunu ve şansları yolunda giderse; Hüseyin'in tamamen iyileşeceğini söylemişti. Doktorun bu sözleri onları, fazlasıyla umutlandırdı.

Fakat ne yazık ki; Hüseyin ve ailesinin umutları, fazla uzun sürmedi. Birkaç gün sonra Hüseyin'in ağrıları, dayanılmaz bir hal aldı ve ayağı da kızıl bir renge büründü. Üzüntüden ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Artık, doktora olan güvenleri epeyce azalmıştı. Yine de ona gitmekten başka çareleri olmadığını da biliyorlardı. Bu durumda, üzüntüleri bir kat daha artıyordu.

Hastaneye geldiklerinde Hüseyin, perişan bir haldeydi. Çektiği acılar, tahammül sınırlarını çoktan aşmıştı. Fakat o, yakınlarının daha fazla üzülmemesi için, dayanmaya çalışıyordu.

Cemil Efendi, sonunda isyan etti. Sevim Hemşire'ye:

-- Kızım, Hüseyin'in halini görüyorsun! Doktora haber ver de, bizi içeri alsın. Artık sabrım kalmadı. Dedi.

-- Cemil amca, biliyorum haklısın ama içerde hasta var. Sanırım çıkmak üzere. Biraz daha sabırlı olun!

Tam o sırada odanın kapısı açıldı ve muayenesi biten hasta dışarı çıktı. Sevim Hemşire, onları hemen içeri aldı. Doktor, masasında oturmuş bir şeyler yazmakla meşguldü. Yeni konuklarını görünce suratına sahte bir tebessüm takınarak ayağa kalktı ve onları masasının önündeki koltuklara buyur etti.

Doktor, suratındaki sahte tebessümün bir anda kaybolmasından korkar gibi bir halde; hemen hastaya döndü ve yapmacıklığını tam da gizleyemediği, sevecen olmaya çalışan bir ses tonuyla:

-- Hüseyin, öyle ayakta durma! Gel, sen de şuraya otur, durumun nasıl bir bakalım. Çok solgun görünüyorsun!

Doktora, Hüseyin'in yerine babası cevap verdi. Cemil Efendi'nin sinirli hali halen devam ediyordu:

-- Hüseyin'in durumu hiç iyi değil, Doktor! Her geçen gün daha da kötüleşiyor. Ameliyat, ona fayda yerine zarar verdi.

Cemil Efendi'nin konuşması doktoru biraz tedirgin etti, fakat o böyle şeylere alışkın olduğu için kendini hemen toparladı. Gayet sakin ve soğukkanlı görünmeye çalışan Doktor:

-- Yapılması gereken neyse, onu yaptık. O yüzden benim için gayet rahat, senin için de rahat olsun! Hem şimdi bunları bir yana bırakalım da, hasta ne durumda ona bakalım. Dedikten sonra, Hüseyin'e döndü:

-- Hüseyin sedyeye geç de, bir bakayım. Dedi.

Doktorun muayenesi fazla uzun sürmedi. İşi bitince de yeniden masasına geçti ve oturdu. Az önce

ki soğukkanlı bakışlarının yerini, düşünceli bir hal almıştı. Fakat bu negatif görüntünün işini zorlaştıracağını iyi bildiğinden, eski soğukkanlı haline dönmeye çalıştı.

Doktor:

-- Cemil efendi, sizinle her zaman açık konuştum. Bunu biliyorsun değil mi? Şimdi de, gayet açık ve net konuşacağım. Dedi.

Cemil Efendi, kızgın ve küskün bir ses tonuyla:

-- Bu saatten sonra açık, kapalı olmak ne işimize yarar? Doktor Bey, şimdi ne olacak sen onu söyle! Ben, senden başka bir şey istemiyorum.

-- Tamam işte! Ben de onu söylemeye çalışıyorum, zaten. Yarından tezi yok, şehirde ameliyata alınması gerekir. Her geçen saat, onun aleyhine çalışıyor, diyen Doktor, masanın üstündeki küçük bir kâğıda bir şeyler yazdı ve Cemil Efendi'ye uzattı.

-- İsmi ve adresini yazdığım doktoru bulun. Size, en iyi o yardımcı olur. Bundan sonrası artık onun işi!

Bir hafta sonra Hüseyin, kasabaya döndü fakat önemli bir parçasını şehirde bırakmıştı. Artık onun sağ bacağı yoktu. Hüseyin, kaderine çoktan razı olmuştu fakat tek bir şey zoruna gidiyordu.

"-- Geç kalmışsınız!" demişti, şehirdeki Doktor ve sözlerine şöyle devam etmişti:

"-- Biraz daha erken gelseydiniz, bacağının tamamını kesmek zorunda kalmayabilirdik!"

İşte en çok bu zoruna gidiyordu. Fakat ne çare ki, artık olan olmuştu.

Hüseyin'in başına gelenler, kasabada dilden dile dolaştı. Doktor Ziya Bey'e olan saygı ve güven, her geçen gün biraz daha azalıyordu. Hakkında çıkan dedikodular, doktorun da kulağına geliyordu fakat o bunların üzerinde fazla durmuyor, duymazlıktan geliyordu.

Söylentiler devam ederken, beklenmedik bir şey oldu. Doktor ve karısı, şehirden gelen acı bir haberle sarsıldılar. Kızları Zehra'nın ölüm haberi... Zehra, okuldayken aniden fenalaşmış, herhangi bir müdahaleye fırsat bile olmadan da ölmüştü.

Doktor ve Karısı, apar topar bir vaziyette kasabadan ayrıldılar. Onların gidişinden on gün kadar sonra da, eşyaları şehre taşındı. Böylelikle kasabalılar, doktorun kasabayı terk ettiğini öğrenmiş oldular.

Bir aydan fazla bir zaman geçti. Dursun'un kahvesi bir hayli dolu. Cemil Efendi, birkaç kasabalı ile masalardan birine oturmuş, havadan sudan sohbet ediyorlar. Bir ara, Kel Selim söze girdi:

-- Cemil Emmi, haberin var mı? Bir, iki gün içinde kasabaya yeni bir doktor geliyormuş.

Bir diğeri:

-- Gelen, gideni aratır derler ya.. İnşallah! Bu gelen, öncekinden iyi olur! Dedi.

Kahveci Dursun da boş bulundu ve sohbeta dahil oldu:

-- Ziya Bey de fena adam değildi, aslında! Deyiverdi.

Kel Selim, Dursun'un sözlerine içerleyerek tepki gösterdi.

-- Dursun Abi, sen ne diyorsun? Allah'ını seversen! Dalga mı geçiyorsun?

Dursun, böyle bir tepkiyi düşünemediği için, biraz bozuldu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı ve kısa bir süre ara verdiği işine yeniden döndü.

Dursun'un sözleri masada soğuk rüzgârlar estirmiş ve insanların suratları asılmıştı. Hiç kimseden ses çıkmıyordu.

Çayından bir yudum çeken Kel Selim, suskunluğu bozdu:

-- Cemil Emmi, Doktor Ziya'nın karısı da ölmüş, diyorlar. Bizim hanım, Sevim Hemşire'den duymuş.

Cemil Efendi'nin düşünceli bir hali vardı. Kayıtsızca:

-- Ben de duydum! Herhalde doğrudur.. Dedi.

Sohbetin başından beri hiç konuşmadan, diğerlerini dinleyen yaşlı bir kasabalının dudaklarından dökülen şu kısa cümle, belki de her şeyi özetlemeye yetiyordu.

"-- Rüzgâr eken, fırtına biçer!"

Y.Beyindik